

Arrest

nr. 269 624 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE, loco advocaat J. HARDY, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 oktober 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 23 mei 2019. Op 17 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 12 maart 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 23 november 2020 dient verzoeker een tweede, volgend verzoek om internationale bescherming in.

Een eerdere beslissing van 11 februari 2021 tot niet-ontvankelijkheid wordt door de commissaris-generaal ingetrokken.

De commissaris-generaal verklaart vervolgens het tweede volgend verzoek op 29 april 2021 nogmaals niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig van Dohuk, Noord-Irak of KRG-zone, waar u van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Irak op 27 juli 2018 in de wijk ‘Taghe Diyari’ woonde. In 2014 à 2015 studeerde u af aan de middelbare school en enkele maanden later ging u samen met uw broer M.(...) een voedselwinkel in Dohuk uitbaten, hetgeen u deed tot 15 juli 2018.

In Dohuk waren er vier personen, Sh.(...), R.(...), A.M.(...) en Ro.(...), die een slechte reputatie hadden maar waar niemand iets tegen durfde zeggen omdat zij een hoge functie hadden binnen de ‘Parti’. Deze personen kwamen regelmatig naar uw winkel om daar te eten en te drinken zonder te betalen. Omdat zij tot een bende of maffia behoorden had uw vader jullie ook aangeraden niets tegen hen te ondernemen. Op 15 juli 2018 kwamen deze vier personen ‘s avonds de winkel van u en uw broer M.(...) binnen en begonnen zij jullie geld te eisen, anders zouden zij jullie doden. Hoewel jullie het geld gewoon verstopt hadden in een speciale lade onder de kassa, zeiden u en uw broer dat jullie geen geld hadden. Drie van hen hadden een kalasjnikov bij en nadat jullie bleven weigeren om geld te geven, begonnen zij u en uw broer te slaan met de achterkant van hun wapens. Eén van hen had ook een glazen fles kapot gemaakt en u hiermee geslagen, waardoor u gewond raakte. Vooraleer zij de winkel opnieuw verlieten gooiden zij er alles op de grond, bedreigden zij jullie nogmaals met de dood en zeiden ze dat ze dit niet zomaar gingen laten passeren. Na hun vertrek begonnen u en uw broer de winkel op te ruimen, maar omwille van uw verwonding zei uw broer dat u al naar huis moest gaan en dat hij de winkel verder zou opruimen.

Eenmaal thuis aangekomen had u uw vader meteen ingelicht over wat er gebeurd was, vervolgens had u een douche genomen, uw wonde verzorgd en was u naar bed gegaan om te wachten op uw broer. U bleef echter wachten en hoewel u uw broer meermaals probeerde te bellen, nam hij zijn telefoon niet op. Omdat u ongerust was had u uw vader hierover ingelicht, waarop jullie samen naar de winkel besloten te gaan. Daar aangekomen zag u dat de deur open stond, heel de winkel overhoop was gehaald en uw broer er niet meer was. Omdat u uw broer nog altijd niet kon bereiken, besloten jullie naar het politiekantoor te gaan. Daar hadden jullie het verhaal gedaan, waarop de politie zei dat ze een patrouille gingen uitsenden om uw broer te zoeken. Hierna gingen jullie naar een ander politiekantoor, waar ze ook zeiden dat ze uw broer zouden gaan zoeken. Dezelfde nacht zijn u en uw vader uw broer nog gaan zoeken in twee ziekenhuizen, maar zonder resultaat, waardoor jullie naar huis besloten terug te keren.

De volgende dag gingen jullie ‘s middags opnieuw naar het politiekantoor. Toen een agent zei dat jullie een grote fout hadden begaan omdat die personen een hoge functie hadden bij de partij, werd uw vader hopeloos. Negen à tien dagen na het incident werd uw vader echter plots opgebeld door een privé-nummer. Er werd tegen uw vader gezegd dat zij achter de ontvoering van M.(...) zaten en ze eisten dat uw vader binnen de zeven dagen 30 ‘daftar’, hetgeen neerkomt op 300.000 dollar, aan hen zou betalen. Hierna hebben zij de telefoon opgehangen en kon uw vader ook niet meer terugbellen. Jullie konden dit bedrag echter niet betalen, waardoor uw vader besloot Sa.(...), een wijs man, om advies te vragen. Hij vertelde dat één van uw verwanten, D.(...), ook problemen met diezelfde personen had gekend en hij raadde jullie aan om het land te ontvluchten. De volgende dag kwam Sa.(...) met twee andere mannen naar jullie thuis en zei hij dat die mannen jullie reis uit Irak zouden regelen.

Dezelfde dag nog, op 27 juli 2018, verliet u Irak en reisde u samen met uw ouders en overige broers en zussen van Dohuk naar Turkije. Na drie dagen in Turkije verbleven te hebben, vetrokken uw ouders, broers en zussen met de smokkelaar. Omdat er onvoldoende plaats was diende u achter te blijven. Na zes dagen vertrok u zelf ook uit Turkije en reisde u naar Griekenland. Via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië reisde u verder naar België. U kwam hier aan op 17 september 2018 en diende hier op 2 oktober 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hoewel de smokkelaar tegen u gezegd had dat hij uw familie veilig naar België gebracht had, heeft u na hun vertrek uit Turkije niets meer van hen gehoord en weet u ook niet waar zij momenteel verblijven.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloot op 7 juli 2019 in uw hoofde tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de vluchtelingen-status omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas. U diende hiertegen een beroep in op 20 augustus 2019 waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest dd. 12 maart 2020 de beslissing en argumentatie van het CGVS volgde. U ging niet in cassatieberoep.

U bleef in België en diende op 23 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Actueel verklaart u dat u na de eerste weigeringsbeslissing uit het open centrum moest vertrekken en werd aangeraden om contact te zoeken met uw eigen (Koerdische) gemeenschap in België. Op die manier ontmoette u vele (Iraakse) Koerden waaronder een zekere S.(...). Deze persoon zou nadien naar Irak zijn gereisd en zo uw oom hebben opgezocht in Dohuk. Via uw oom kon hij uw Iraakse identiteitskaart, kieskaart en een document van aangifte bij de politie bemachtigen. Die documenten zouden al die tijd bij uw oom hebben gelegen nadat uw vader ze daar had achtergelaten. U heeft verder geen nieuws aangaande uw problemen, want u staat zelf niet in contact met uw familie in Irak. S.(...) op zijn beurt zou niks nieuws hebben vernomen van uw oom.

Deze documenten moeten uw verhaal aantonen dat eerder niet werd geloofd, precies omwille van het ontbreken van stukken, zo stelt u. Bovendien heeft u ernstige psychische problemen, u heeft last van stressaanvallen en doet dan aan automutilatie. U legt ter staving hiervan een medisch dossier neer bij de DVZ.

Het CGVS besloot op 11 februari 2021 tot de niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. Omdat u via uw raadsman op 1 februari 2021 nog bijkomende stukken via mail had laten doorsturen, besloot het CGVS haar eerdere beslissing in te trekken teneinde die stukken mee te nemen in de beoordeling van uw tweede asiolverzoek. In casu betreft het een kopie van uw kieskaart, een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van de aangifte bij de politie door uw vader, en medisch rapport alsook een attest van de dienst 'tracing' van het Rode Kruis. Uw raadsheer voegde ook nog een bijkomende verklaring/nota toe over de wijze waarop u bovenstaande stukken heeft kunnen bekomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt dat u mentale problemen heeft en legt ter staving hiervan een medisch dossier neer. Uit de twee hierin vervatte attesten kan geenszins worden afgeleid dat er zich steunmaatregelen opdringen en/of dat u niet in staat zou zijn het normale verloop van de procedure te volgen (zie ook infra).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven als deze die u reeds aanhaalde in het kader van uw voorgaand verzoek, i.c. de problemen met hooggeplaatste Koerden binnen de 'Parti' die u en uw familie afpersten en uw broer tegen losgeld ontvoerden. U haalt verder geen nieuwe inhoudelijke elementen aan. Dient echter te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek uitdrukkelijk werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw initieel relaas. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, werden duidelijk en afdoende uiteengezet in de

beslissing genomen in uw hoofde. Deze beslissing en de aangehaalde motieven werden bovendien bevestigd door de RvV en genieten aldus kracht van gewijsde. U ging niet in cassatieberoep.

Het spreekt voor zich dat het louter volharden en blijven herhalen van uw initiële vluchtmotieven niet kan leiden tot een andersluidende appreciatie van uw vluchtrelaas. Thans legt u wel bijkomende stukken neer. U verklaart in dit verband dat uw eerste asielverzoek precies werd afgewezen omwille van het ontbreken van stavingstukken, dewelke u heden wel kan neerleggen (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 17 december 2020, vraag 16). Echter, u gaat in dit verband voorbij aan de argumentatie van het CGVS en de RvV die de ongeloofwaardigheid van uw relaas concludeerden op basis van verschillende en uiteenlopende vaststellingen, waaronder in hoofdorde uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen ter zake. Het louter neerleggen van enkele documenten kan hieraan niet verhelpen. Documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig een coherent relaas wat in casu niet het geval is.

Daarenboven moet opgemerkt dat u wel een heel vreemd verhaal opdist aangaande het plots bekomen van documenten die zich nog in Irak bevonden. Zo zou u, op aanraden van het open centrum waaruit u diende te vertrekken, contact hebben opgenomen met het Koerdisch centrum in Luik. Op die manier zou u een zeker S.(...) (C.(...)) in de nota van uw advocaat hebben leren kennen, die in juni-juli 2020 zou zijn teruggekeerd naar Irak en daar uw oom, Sa.M.A.(...), in Dohuk zou hebben opgezocht. Via zijn lokale contacten zou S.(...) bij uw oom zijn kunnen langsgaan. Uw (identiteits)documenten lagen bij uw oom, waar uw vader ze veiligheidshalve had achtergelaten, en dus kon S.(...) ze in september 2020, meebrengen naar België (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 17 december 2020, vraag 16 en zie bijkomende nota vanwege Isabelle Fontignie loco Mter Julien Hardy, dd. 1 februari 2021, p. 2, doorgestuurd via mail, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier CGVS).

In deze context wenst het CGVS het volgende op te merken. Zo is het wel hoogst opmerkelijk dat uw oom, die blijkbaar al een tijdje over de hierboven opgesomde stukken beschikte - met name uw identiteitsstukken en een aangifte bij de politie - , nooit enige moeite heeft gedaan om u in België te contacteren en/of de stukken al eerder naar u te laten opsturen. Ook het omgekeerde is het geval. Immers, het is opnieuw zeer bevreemdend dat u gedurende al die tijd dat u al in België vertoeft nooit enige stappen heeft ondernomen om zélf uw familie in Dohuk te contacteren en om u te informeren betreffende eventuele bijkomende incidenten of gebeurtenissen aangaande uw persoonlijke situatie en/of de situatie van uw familie. Zo blijkt uit uw verhaal in het kader van uw eerste verzoek dat u samen met de rest van het gezin Irak heeft verlaten en naar Turkije bent gereisd. Met andere woorden, indien uw vader voorafgaand aan die reis en uit voorzorg jullie documenten in bewaring bij jullie oom in Dohuk had gegeven, moet u hiervan evenzeer op de hoogte zijn geweest en kon u al stappen hebben ondernomen om contact op te nemen met uw oom. Het kan dan ook totaal niet overtuigen dat u via een tussenpersoon en via diens contacten op zoek moest gaan naar die stukken, terwijl u zelf al sinds uw aankomst in België in september/ oktober 2018 contact had kunnen opnemen met uw oom in Dohuk, in uw thuisstad.

Meer zelfs, u stelt uitdrukkelijk dat u verder geen nieuws heeft van uw oom en/of familie omdat uw oom geen verdere informatie aan S.(...) heeft meegedeeld toen hij daar vorige zomer op visite ging. U bent nu op zoek naar een alternatief om via (andere) Koerden in België toch contact te zoeken met uw familie in Dohuk. Echter, indien u S.(...) naar de exacte woonplaats van uw oom in Dohuk kon loodsden, kan het toch ook niet zo moeilijk zijn om zelf, via één van de zovele beschikbare communicatiekanalen die er actueel zijn, contact te leggen met uw familie in Dohuk. Waarom u dit niet doet/heeft gedaan is een groot vraagteken waarvoor u geen enkele uitleg kan geven. Uw houding in dezer is dan ook zeer passief en overtuigt aldus niet van een vrees voor vervolging. U heeft zich zelfs nooit bevraagd bij uw oom of andere kennissen in Dohuk over het lot van uw ontvoerde broer, of er al nieuws is over hem en/of over uw familie die op hun vlucht naar Europa plots spoorloos verdwenen, weer terecht zijn en/of iets van zich hebben laten horen. Dat u zelf over geen enkele contactgegevens van uw oom, ouders, of andere naasten in Irak beschikt, kan echt niet worden geloofd.

In de nota van uw raadsheer wordt evenmin enig begin van antwoord geboden voor het gebrek aan informatie die u heeft over uw oom in Dohuk en diens situatie na het bezoek van S.(...). Indien u werkelijk S.(...) er heeft op uitgestuurd om bij uw oom op bezoek te gaan en stukken te bekomen, kan toch in alle redelijkheid worden aangenomen dat u S.(...) ook zou hebben opgedragen naar de situatie van uw familie te peilen en/of minstens aan uw oom te vragen of hij verder nieuws heeft bekomen aangaande uw ouders, broers en zussen. Indien u zich dan toch tot het Koerdische Centrum in Luik wendde met de bedoeling om contact te kunnen leggen met het thuisfront, dan kan opnieuw niet worden

ingezien waarom S.(...) niet heeft gepolst naar de situatie van uw oom en van jullie gezin, aangezien hij wel degelijk contact heeft gehad met uw oom. Evenmin kan worden begrepen waarom u zelfs geen contactgegevens heeft uitgewisseld met uw oom (eventueel via S.(...)) alsook met S.(...) zelf, uw bron ter plekke. In de nota van uw raadsheer staat vermeld dat u inmiddels het contact met S.(...) bent verloren. Indien S.(...) de enige was die er tot nu toe in geslaagd was contact te leggen met uw familie in Dohuk, zelfs bij hen langs te gaan, getuigt het wel van een zeer grote laksheid van uwentwege dat jullie geen verdere afspraken hebben gemaakt om dat contact verder te zetten, en op die manier ook verder contact te houden met uw familie in Dohuk. Uw verklaringen bij de DVZ alsook de uitleg van uw raadsheer kan op dit vlak niet volstaan. Dat de huidige pandemie sociale contacten moeilijker maakt, betwist het CGVS geenszins, maar dit betekent niet dat er geen contact kan worden gezocht, hetzij met S.(...), hetzij rechtstreeks met uw familie in Dohuk, via de vele (digitale en telefonische) communicatiekanalen die momenteel voorhanden zijn. U wekt minstens de indruk dat u geen enkel moeite doet om het contact met uw familie (in Dohuk) te behouden en via hen op de hoogte te blijven van eventuele verwickelingen in de ontvoeringszaak van uw broer en/of de actuele verblijfplaats van uw ouders. Dit alles doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven.

Daarenboven stelt zich de vraag waarom u pas een tweede asielverzoek indiende eind november 2020 terwijl de thans voorgelegde stukken blijkbaar reeds einde september aan u persoonlijk werden overhandigd door S.(...) (zie mail/nota van uw raadsheer, p. 2)

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande beoordeling van uw verhaal in positieve zin te wijzigen. De Iraakse identiteitskaart en kieskaart betreffen enkel (kleuren)kopieën en geen originelen, waardoor de authenticiteit noch herkomst ervan kan worden nagegaan. Het is andermaal opmerkelijk dat uw oom dan niet de originele stukken heeft meegegeven aan S.(...) doch wel kleurenkopieën. Ook het document van de politie van Dohuk, dd. 15 juli 2018, is enkel een kopie (zie ingescande stempel) en geen origineel waardoor ook hiervan de bewijswaarde zo goed als nihil is. Uit de vertaling, toegevoegd aan de nota van uw raadsheer, blijkt bovendien dat het politieverlag enkel en alleen werd opgemaakt op basis van de verklaringen van uw vader die stelt dat zijn zoon is verdwenen. Bovendien is het opmerkelijk dat in het politieverlag uitdrukkelijk staat vermeld dat er volgens uw vader geen enkel persoonlijk conflict bestaat met familie noch met derden. Dit strookt dan weer niet met uw initieel asielrelaas waarin u stelde dat u en uw broer problemen kenden met 4 gekende personen van 'de partij', u kende ze zelfs bij naam en volgens u zou de politie aan uw vader te kennen hebben gegeven dat hij de verkeerde personen had getroffen. Het politiedocument geeft een andere versie weer.

Bovendien wenst het CGVS op te merken dat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder gering is, gelet op de vaststelling dat Iraakse stukken heel gemakkelijk via corruptie verkrijgbaar zijn, zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat het medisch dossier betreft bevat dit oa. twee psychologische attesten, één opgesteld door 'Savoir-être-asbl' dd. 20 november 2020 en één vanwege het Rode Kruis dd. 15 december 2020. Echter deze stukken schetsen de mentale problemen die u zegt te hebben maar hernemen enkel uw eigen verklaringen aangaande uw problemen in Irak, de ontvoering van uw broer en de verdwijning van uw ouders tijdens hun vlucht naar Europa. Deze attesten zijn echter niet van die aard dat zij een oorzakelijk verband kunnen leggen of aantonen tussen uw mentale toestand, die verschillende oorzaken kan hebben, en het door u voorgehouden relaas. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog slechts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen. Een psycholoog kan geenszins uw initieel vluchtverhaal attesteren.

Wat het document van het Rode Kruis - afdeling Tracing - dat uit een opeenvolging van e-mails bestaat - betreft, blijkt uit de meest recente mail (dd. 26 mei 2020) dat het Rode Kruis onderzoek heeft gedaan in Turkije en Duitsland naar de 'whereabouts' van uw ouders, broers en zussen maar dat zij nog in afwachting verkeren van enige respons. Het CGVS betwist evenmin dat u mogelijks op weg naar Europa de andere gezinsleden bent kwijtgespeeld. Echter dit element op zich heeft geen uitstaans met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Het is ook in deze context zeer bevreemdend dat jullie alvorens de reis aan te vatten - wat uiteindelijk apart geschiedde - geen moeite hebben gedaan om contactgegevens uit te wisselen en/of afspraken te maken mocht er iets fout lopen en teneinde elkaar niet uit het oog te verliezen.

Tot slot legt u nog twee medische attesten (dd. 30 september 2020 en 12 november 2020) neer betreffende een cyste op uw linkerpols. Ook dit gegeven kan geen ander licht werpen op de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019_1120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional

Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low

level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat mede gezien bovenstaande vaststellingen na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *"het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"*.

Na een korte theoretische toelichting over deze bepalingen geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas betoogt hij als volgt:

"Zou hij terugkeren naar Noord-Irak vreest verzoeker ontvoerd, mishandeld of gedood te worden, door de hooggeplaatste Koerden die zijn broer M.(...) hebben ontvoerd tegen losgeld en zijn familie hebben afgeperst.

Verzoeker heeft, om zijn nieuw asielrelaas te staven, meerdere nieuwe elementen neergelecht alsook aanvullende verklaringen (supra).

Verwerende partij heeft onvoldoende en niet relevante motieven naar voren gebracht om zijn nieuwe asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen. Elk "punt" gemaakt door verwerende partij is betwist:

• Over de contacten met verzoekers oom

Verzoeker heeft, wat zijn oom betreft, geen rechtstreekse contacten met hem, al jaren lang. Hij heeft zijn telefoonnummer niet, et zijn oom heeft geen "Facebookprofiel" (ten minste heeft verzoeker er geen kennis van). Zijn oom kon zeker niet in contact komen met verzoeker daar verzoeker alles kwijt is geraakt (o.a. gsm) toen hij naar Europa reisde (de smokkelaar heeft alles weggenomen). Zelf hield hij belangrijke documenten bij zichzelf, hoe zou dan verzoekers oom in contact kunnen komen met verzoeker ?

Apart van S.(...) heeft verzoeker nooit meer contact gehad met niemand uit Noord-Irak sinds zijn aankomst in België. Verzoeker is al zijn contacten kwijt. Hij heeft geprobeerd vrienden via "Facebook" terug te vinden, na een nieuw "profiel" te hebben gemaakt, maar zonder succes. Ter herinnering is ook de familie van verzoeker (behalve zijn oom) niet meer ter plaatse: zijn familieleden reisden met verzoeker naar Turkije. Vanaf dat moment is hij zijn familie kwijt en heeft hij die nooit meer gezien.

Hij vond zichzelf totaal verloren en radeloos. Psychologisch, is hij erg aangedaan. Het kostte hem enige tijd om te reageren en de moed te vinden om nieuwe stappen te ondernemen. Zoals uiteengezet in de nota van zijn advocaat, heeft verzoeker het nodige gedaan om zijn contacten te verbreden: « En juin-juillet 2020, Monsieur H.(...) a fait le nécessaire pour élargir ses contacts, et a été mis en contact avec un des membres du Centre de la Communauté démocratique kurde de Liège (situé à 4020, rue de Porto, n° 130). Monsieur H.(...) s'est rendu au centre culturel plusieurs fois, et c'est à cette occasion qu'il a pu faire la connaissance d'un prénommé Cherouane »

Zonder dit initiatief, en zonder de ontmoeting van S.(...) zou hij nooit in contact met zijn oom (via een derde) hebben kunnen komen, zelfs wist hij dat zijn oom meerdere documenten bij zich aan het houden was.

Hoewel het als vreemd beschouwd kan worden dat S.(...) ter plaatse geen "verdere informatie" heeft vernomen van verzoekers oom, moet er benadrukt worden dat verzoeker niet dacht dat S.(...) zijn oom echt zou terug kunnen vinden. Hij gaf S.(...) een beetje informatie over zijn nonkel (de naam van zijn nonkel, A.S.M.(...), en het dorp waar hij dacht dat hij steeds verbleef, Dohuk Mahabad) zodat hij hem kon proberen terugvinden, maar heeft "niets meer" aan hem gevraagd. Hij heeft er veel spijt van, hij weet dat hij een fout heeft gemaakt, maar hij dacht echt niet dat S.(...) zijn oom zou terugvinden. Hij was heel verrast toen hij hoorde - 2 à 3 maanden later - dat S.(...) erin was geslaagd zijn oom terug te vinden. Bovendien wenst verzoeker duidelijk te maken dat S.(...) hem een gunst deed: S.(...) ging

zichzelf naar Irak, en de regio van herkomst van verzoeker, voor persoonlijke redenen. Hij heeft dus een gunst aan verzoeker "terloops" gedaan.

S.(...) heeft Meneer A. terug kunnen vinden door eigen contacten neer te leggen en door vragen te stellen aan dorpelingen ter plaatse. Verzoeker heeft dus S.(...) niet naar de "exacte woonplaats" van zijn oom in Dohuk kunnen leiden, en het is S.(...) die zichzelf het nodige heeft kunnen doen om zijn oom terug te vinden.

Bovendien, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert heeft verzoeker zich wel bevraagd over het lot van zijn familie, met de middelen die hij heeft. Hij heeft ook een verzoek bij "Tracing" ingediend (zie bijlage 5 van stuk 3).

- Over de neergelegde documenten

Verwerende partij doet hier gestereotypeerde overwegingen gelden in verband met het feit dat de documenten enkel kleurkopieën betreffen ["heel gemakkelijk via corruptie verkrijgbaar zijn zowel in Irak als daarbuiten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)"] maar toont niet aan dat de kopieën van verzoeker in casu vervalsingen zijn.

In een arrest RvV nr. 200.890 dd. 08.03.2018 betreffende een Iraakse persoon en de vervalsing van documenten in het land, merkt de RvV op dat "il ne peut être conclu de manière automatique à leur caractère frauduleux" (punt 8.2. van het arrest; vrije vertaling: "kan niet automatisch worden geconcludeerd dat zij frauduleus zijn").

Verwerende partij heeft dus foutief snelle conclusies getrokken in verband met de neergelegde documenten en er moet een zekere bewijswaarde worden besteden aan deze documenten, die onder andere de ontvoering van verzoekers broer, M., aantonen.

Wat het politieverlag in het bijzonder betreft, en het feit dat verzoekers vader heeft verklaard dat hij geen problemen had noch met familieleden noch met derden, moet het volgende worden benadrukt: door zich zo uit te drukken, laat de vader van verzoeker zien dat hij niet begrijpt waarom dit met hem gebeurt. Hij wil zeggen dat hij nooit iemand heeft lastiggevalen, dat hij nooit iemand kwaad heeft gedaan. Hij begrijpt niet waarom zijn familie, en zijn zoon, het doelwit van deze mannen zijn. Het was dus een soort uitdrukking, een manier van spreken, wanneer verzoekers vader heeft verklaard dat hij geen problemen had, noch met familieleden, noch met derden.

Bovendien, over de psychologische documenten die verzoeker heeft voorgelegd, moet worden onderstrepen dat hoewel een psycholoog slechts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de mentale problemen van zijn patiënt, neemt het niets af van verzoekers mentale staat en het feit dat hij medicatie moet nemen om zich te kalmeren.

Ten einde, betreffende het attest van het Rode Kruis (Tracing), is het duidelijk dat er te weinig waarde aan deze document wordt gegeven: dit document toont aan dat verzoeker zijn gezin heeft proberen terug te vinden, in de plaatsen waar hij denkt dat zijn familie zich zou kunnen bevinden.

Voordat ze gescheiden werden, verzoeker en de rest van zijn familie, wisten ze ook niet dat ze apart zouden blijven van elkaar. De smokkelaars hebben gelogen en verzoeker dacht dat hij de rest van zijn familie rechtstreeks zou volgen met een bus. Hij dacht dat ze elkaar rechtstreeks zouden terugvinden. Dat is niet gebeurd. Toen hij op de weg was probeerde verzoeker nieuws van zijn familie te hebben: hij vroeg altijd vragen naar de smokkelaar met wie hij was, maar die bekwam meer en meer agressief en wou verzoeker niet meer antwoorden.

- Over het indienen van verzoekers asielaanvraag

Verzoeker heeft wel zijn asielaanvraag zo snel mogelijk ingediend. Hij heeft de documenten van S.(...) in september 2020 gekregen. Daarna heeft hij zijn sociale werkster op de hoogte gehouden van de nieuwe elementen. Voor organisatorische en voorbereidende redenen, maar ook vanwege de Covid-situatie (die de afneming van afspraken bij de DVZ voor asielaanvragen aanzienlijk heeft vertraagd), in overleg met de sociale dienst van het centrum, werd dit vervolgens gedaan in november 2020."

Voor wat betreft de veiligheidssituatie in Noord-Irak, stelt verzoeker met verwijzing naar reisadvies van de Franse en Zwitserse ambassade dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de regio.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- stuk 3: brief van zijn raadsman en stukken, 1 februari 2021;
- stuk 4: Frans reisadvies met betrekking tot Irak;
- stuk 5: Zwitsers reisadvies met betrekking tot Irak.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 21 januari 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met een attest van zijn psycholoog van 18 januari 2022.

3.2. De verwerende partij maakt op 18 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO "Country Guidance Note: Iraq" van januari 2021;
- EASO COI Report – Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus "Irak – veiligheidssituatie" van 24 november 2021.

Ter terechtzitting vraagt verzoeker om deze aanvullende nota van de verwerende partij uit de debatten te weren, omdat de informatie waarnaar hierin wordt verwezen geen nieuwe elementen betreft.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing reeds wordt verwezen naar de UNHCR guidelines van mei 2019 en de EASO-rapporten van februari 2019 en oktober 2020 en deze bijgevolg mee in beoordeling worden genomen.

De COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Irak van november 2021 dateert van na de bestreden beslissing en betreft dus een nieuwe element dat mee in beraad wordt genomen.

Wat betreft de EASO "Country Guidance Note: Iraq" van januari 2021 stelt de Raad vast dat dit niet meer dan een actualisatie is van de EASO "Country Guidance Note: Iraq" van juni 2019 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

In deze herinnert de Raad aan artikel 46, lid 3 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Deze bepaling werd in die bewoordingen niet omgezet in Belgische wetgeving. Niettemin moet eraan worden herinnerd dat de nationale overheden, inclusief nationale rechters, wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, ertoe zijn gehouden deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij is gehouden de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit artikel preciseert de draagwijdte van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat voor verzoekers om internationale bescherming moet openstaan tegen beslissingen inzake hun verzoek, zoals bepaald in artikel 46, lid 1 van deze richtlijn (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punt 105). Dat voorschrijft bepaalt dat de door deze richtlijn gebonden lidstaten ervoor zorgen dat de rechterlijke instantie waarbij wordt opgekomen tegen de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming, ten minste in eerste aanleg "een volledig en ex nunc onderzoek [verricht] van zowel de feitelijke als juridische gronden [...] met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig [richtlijn 2011/95]".

Het Hof van Justitie gaf volgende uitleg aan dit artikel: *“In dit verband brengt de term „ex nunc” de verplichting van de rechter tot uiting om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe gegevens die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing was vastgesteld. Voorts bevestigt het bijvoeglijk naamwoord „volledig” dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld (arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punten 111 en 113).”* (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, en Ahmedbekov, punt 96).

Uit wat voorafgaat, volgt dat de Raad zich er van moet verzekeren dat hij in casu beschikt over volledige, nauwkeurige en actuele informatie betreffende overheidsbescherming om in deze zaak te kunnen beslissen. Dit betekent dat hij, als gevolg van de verplichting om een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten, gegevens aangebracht door de verwerende partij, die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan voor het nemen van de bestreden beslissing, in beginsel moet meenemen in zijn beoordeling. De Raad benadrukt de noodzaak aan een zo volledig mogelijk beeld van de situatie in Irak om het thans voorliggende beroep naar behoren te kunnen beoordelen.

Verder blijkt uit de omstandigheden van het voorliggende geval dat in deze de rechten van verdediging op afdoende wijze werden gerespecteerd. Nergens blijkt dat verzoeker onvoldoende tijd heeft gekregen om op de zitting van 28 januari 2022 te repliceren op de aanvullende nota die aan hem werd overgemaakt bij beschikking van 20 januari 2022.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat hij, in het kader van zijn verplichting een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten van zowel de feitelijke als juridische gronden, de EASO *“Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021 die door de verwerende partij in de aanvullende nota wordt aangereikt in zijn beraad zal betrekken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel verleent de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32).

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, pt. 21).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van de richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip ‘nieuwe elementen of bevindingen’ ter staving van een volgend verzoek bevat. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*” elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

Verder heeft het Hof van Justitie uiteengezet dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens de richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek wordt voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behan-

deld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 34-38).

De Raad herinnert er aan dat de kans om voor internationale bescherming niet aanzienlijk groter wordt wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

Verzoeker legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) een medisch dossier neer waaruit blijkt dat hij kampt met psychische problemen en die onder meer melding maken van slapeloosheid, depressie en angst.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit zijn eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verzoeker maakte echter op de DVZ geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden, 17 december 2020). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn mentale problemen niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, noch om enige andere reden.

Gelet op de inhoud van verzoekers medisch dossier, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat uit de twee hierin vervatte attesten niet kan worden afgeleid dat er zich steunmaatregelen opdringen en/of dat hij niet in staat zou zijn het normale verloop van de procedure te volgen.

Uit de voormelde attesten kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het interview bij de DVZ te volbrengen, om zijn vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Bij aanvullende nota legt verzoeker nog een psychologisch attest neer, opgesteld door S.E.K. en gedateerd op 18 januari 2022, dat gelijklopend is aan het attest van 20 november 2020, opgesteld door S.E.K. dat deel uitmaakt van het medisch dossier voorgelegd aan de DVZ, maar waaraan wordt toegevoegd dat verzoekers mentale problemen symptomen zijn van een trauma opgelopen in zijn land van herkomst alsook dat hij kortetermijngeheugenproblemen kent, te wijten aan stress (*“trouble de mémoire à court term à cause du stress”*).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het attest niet uitgaat van een psychiater maar van een psycholoog. Verder blijkt nergens uit dit attest dat of op welke wijze verzoekers symptomen en geheugenproblemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige officiële diagnose gesteld. Buiten de enkele summier vermelding dat dit zich op het kortetermijngeheugen zou manifesteren, is er geen verdere informatie over de aard van de geheugenproblemen. Aldus lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoeker tijdens maandelijkse gesprekken met de psycholoog in kwestie en blijkt hieruit nergens dat verzoekers verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat hij werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek om op objectieve wijze de aard en omvang van de geheugenproblemen vast te stellen.

Uit geen van de door hem voorgelegde attesten kan voorts worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het volgend verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in de voormelde attesten wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan het interview op de DVZ zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet in concreto aan waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn volgend verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dit blijkt evenmin uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen (verklaring volgend verzoek). Daaruit blijkt dat het interview op normale wijze is geschied; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoeker tijdens het interview in staat was om alle nieuwe elementen aan te brengen en op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn volgend verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoeker toont aldus niet concreet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

Gelet op wat voorafgaat heeft de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat verzoekers rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Onderzoek van de nieuwe elementen

6.1. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek dat hij Irak heeft verlaten omwille van problemen met hooggeplaatste Koerden binnen de ‘Parti’ die hem en zijn familie afpersten en zijn broer M. tegen losgeld ontvoerden.

De commissaris-generaal besloot op 17 juli 2019 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen zijn verklaringen, (ii) het door hem geschetste verloop van de feiten, met name dat hij het weinig opportuun

vond om van de gewelddadige actie op 15 juli 2018 aangifte te doen bij de politie maar daarentegen wel besloot een douche te nemen en in zijn bed te gaan liggen, hoogst onwaarschijnlijk is, (iii) het onmiddellijk vertrek van verzoeker en zijn familie uit Irak zonder verdere pogingen te hebben ondernomen om zijn broer te zoeken en/of vrij te krijgen weinig aannemelijk is en verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt, en (iv) verzoeker na zijn vertrek uit Irak op 27 juli 2018 zelf geen navraag meer heeft gedaan over de problemen die hij in Irak zou hebben gekend en eventuele bijkomende ontwikkelingen.

Tevens stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt betreffende zijn nationaliteit, identiteit, reisweg en/of vluchtrelaas. Zo merkte hij op dat hoewel verzoeker stelt dat hij maar liefst twee politiekantoren heeft aangedaan om de vermissing van zijn broer te melden, hij evenmin enig stuk neerlegt dat zijn problemen met voormelde Parti-leden en/of de ontvoering van zijn broer en/of de schade aan hun zaak kan aantonen.

Daarnaast werd vastgesteld dat de situatie in de provincie Dohuk, verzoekers regio van herkomst in Irak, niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er voor verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad met arrest nr. 233 907 van 12 maart 2020. Hierbij oordeelde de Raad tevens dat verzoeker bitter weinig objectieve gegevens heeft aangebracht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming waardoor zowel de commissaris-generaal als de Raad zich bij het beoordelen van verzoekers vluchtmotieven enkel konden baseren op diens verklaringen. Op basis van verzoekers verklaringen werd geconcludeerd dat zijn relaas elke geloofwaardigheid mist.

Op 23 november 2020 dient verzoeker zijn huidig volgend verzoek in. Hij houdt vol dat de problemen die hij in het verleden aanhaalde nog steeds actueel zijn, maar heeft hierover verder geen nieuws. Wel legt hij kopieën voor van zijn Iraakse identiteitskaart, kieskaart en een document van aangifte bij de politie door zijn vader. Hij stelt dat hij die kon bemachtigen via zijn oom en S., een Koerd die hij ontmoette na contact te hebben gezocht met zijn Koerdische gemeenschap in België en die bij zijn reis naar Irak verzoekers oom zou hebben opgezocht. Die documenten moeten zijn verhaal aantonen dat eerder niet werd geloofd, precies omwille van het ontbreken van stukken, zo stelt verzoeker. Op 1 februari 2021 mailt verzoekers raadsman deze stukken door, alsook een attest van de dienst 'tracing' van het Rode Kruis en een bijkomende verklaring/nota over de wijze waarop hij deze stukken heeft kunnen verkrijgen.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij ernstige psychische problemen heeft en last heeft van stressaanvallen en dan aan automutilatie doet. Ter staving hiervan legt hij een medisch dossier neer.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6.3. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal terdege dat verzoekers volgend verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als deze die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn voorgaand verzoek,

met name de problemen met hooggeplaatste Koerden binnen de 'Parti' die hem en zijn familie afpersten en zijn broer tegen losgeld ontvoerden; nieuwe inhoudelijke elementen haalt hij niet aan. De commissaris-generaal stelt hierbij terecht: *"Het spreekt voor zich dat het louter volharden en blijven herhalen van zijn initiële vluchtmotieven niet kan leiden tot een andersluidende appreciatie van zijn vluchtrelaas."*

6.4. Wat betreft de door verzoeker bij het CGVS voorgelegde stukken, wordt niet betwist dat het hier om nieuwe elementen gaat, met name elementen die niet werden onderzocht in het kader van het op het vorige beschermingsverzoek genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). Evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad. De commissaris-generaal noch de Raad moeten aantonen dat de voorgelegde documenten vals zijn; het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. De Raad stipt hierbij aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de neergelegde documenten *"frauduleus"* zijn.

Wat betreft de neergelegde identiteitskaart, zijn kieskaart en de aangifte bij de politie van Dohuk door zijn vader op 15 juli 2018, weerlegt verzoeker niet dat deze loutere kopieën betreffen en geen originelen. Aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt, kon de commissaris-generaal terecht bemerken dat de authenticiteit noch de herkomst ervan kan worden nagegaan.

Bijkomend merkt de commissaris-generaal terecht op dat het opmerkelijk is dat verzoekers oom dan niet de originele documenten heeft meegegeven aan S., maar wel kleurenkopieën. Verzoeker formuleert hierop geen enkel argument en biedt dus geen verklaring aan voor het feit dat hij geen originelen weet voor te leggen.

Verzoeker brengt evenmin andersluidende informatie bij die de landeninformatie van de commissaris-generaal dat Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen (AD CGVS, COI Focus *"Irak: corruptie en documentenfraude"* van 12 juli 2019) weerlegt.

Gelet op wat voorafgaat, kan dan ook maar een zeer beperkte bewijskracht aan de voorgelegde documenten worden verleend.

Wat betreft de politieaangifte door zijn vader, stelt de Raad vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat dit, gelet op de ingescande stempel, een loutere kopie betreft. Hieraan kan slechts beperkte bewijswaarde worden gehecht aangezien kopieën met knip- en plakwerk gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Voorts wijst de Raad erop dat deze aangifte niet kan worden beschouwd als een objectieve bron van informatie, aangezien deze louter is opgesteld op basis van verklaringen van verzoekers vader. Er blijkt uit de aangifte niet dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verzoeker kan bovendien geen informatie verschaffen over de verdere opvolging van deze aangifte, die niet meer is dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoekers vader op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Aan deze aangifte kan daarom slechts een zeer geringe bewijswaarde worden gehecht.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing over deze politieaangifte terecht opgemerkt: *"Bovendien is het opmerkelijk dat in het politieverslag uitdrukkelijk staat vermeld dat er volgens uw vader geen enkel persoonlijk conflict bestaat met familie noch met derden. Dit strookt dan weer niet met uw initieel asielrelaas waarin u stelde dat u en uw broer problemen kenden met 4 gekende personen van 'de partij', u kende ze zelfs bij naam en volgens u zou de politie aan uw vader te kennen hebben gegeven dat hij de verkeerde personen had getroffen. Het politiedocument geeft een andere versie weer."*

Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat de verklaringen van zijn vader ten overstaan van de politiediensten, met name dat hij geen problemen had, noch met familieleden noch met derden, moet worden begrepen als dat hij niet begrijpt waarom zijn familie en zijn zoon het doelwit van deze mannen zijn. De Raad stelt evenwel vast dat dit niet meer is dan een poging van verzoeker om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen. Verzoekers a posteriori betoog strookt trouwens niet met de inhoud van de politieaangifte waarin duidelijk staat vermeld dat zijn vader werd ondervraagd en dat hij vervolgens heeft verklaard dat

er geen persoonlijk conflict is met derden of met familie. Zelfs als zou zijn vader niet begrijpen waarom zijn familie en zijn zoon doelwit zijn van deze mannen, dan nog kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers vader bij ondervraging naar mogelijke daders deze mannen zou vermelden, indien hij daadwerkelijk bezorgd was over de verdwijning van zijn zoon. Verzoekers betoog kan de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook niet vergoelijken, hetgeen de bewijskracht van deze politieaangifte nog verder onderuit haalt.

6.5. Verzoeker geeft verder geen geloofwaardige uitleg over hoe hij aan deze documenten, die zich nog in Irak bevonden, is gekomen.

Zo is het weinig geloofwaardig dat verzoeker gedurende al die tijd dat hij al in België vertoeft, nooit stappen heeft ondernomen om zélf zijn oom in Dohuk te contacteren en om te informeren naar eventuele bijkomende incidenten of gebeurtenissen aangaande zijn persoonlijke situatie en/of de situatie van zijn familie. De commissaris-generaal bemerkt hierbij terecht: *“Zo blijkt uit uw verhaal in het kader van uw eerste verzoek dat u samen met de rest van het gezin Irak heeft verlaten en naar Turkije bent gereisd. Met andere woorden, indien uw vader voorafgaand aan die reis en uit voorzorg jullie documenten in bewaring bij jullie oom in Dohuk had gegeven, moet u hiervan evenzeer op de hoogte zijn geweest en kon u al stappen hebben ondernomen om contact op te nemen met uw oom.”* Het kan dan ook niet overtuigen dat verzoeker via een tussenpersoon en via diens contacten op zoek moest gaan naar die stukken, terwijl hij zelf al sinds zijn aankomst in België in september/ oktober 2018 contact had kunnen opnemen met zijn oom in Dohuk, zijn thuisstad.

Los van de weinig geloofwaardige uitleg dat verzoeker geen telefoonnummer heeft van zijn oom noch een facebookprofiel, bemerkt de commissaris-generaal terecht dat, indien verzoeker S. naar de woonplaats van zijn oom in Dohuk kon loodsen door een beetje informatie te geven over zijn oom (met name, zijn naam en het dorp waar hij steeds verbleef), het toch ook niet zo moeilijk kan zijn om zelf, via één van de zovele beschikbare communicatiekanalen die er actueel zijn, contact te leggen met zijn oom in Dohuk. Deze vaststelling klemt des te meer gezien verzoeker wel via de dienst Tracing van het Rode Kruis op zoek is gegaan naar zijn ouders, twee broers en twee zussen (verzoekschrift stuk 3, bijlage 5, Tracing Rode Kruis). Dat hij langs diezelfde weg niet naar zijn oom heeft gezocht, terwijl hij volgens verzoeker de enige persoon is die nog in Dohuk woont en dus de enige persoon bij wie hij kon informeren over het lot van zijn ontvoerde broer of eventuele bijkomende incidenten of gebeurtenissen aangaande zijn persoonlijke situatie en/of de situatie van zijn familie, getuigt van een gebrek aan interesse en stemt niet overeen met zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Nog minder geloofwaardig is het gebrek aan informatie dat verzoeker heeft over zijn oom in Dohuk en diens situatie na het bezoek van S. De bestreden beslissing duidt op goede grond: *“Indien u werkelijk S.(...) er heeft op uitgestuurd om bij uw oom op bezoek te gaan en stukken te bekomen, kan toch in alle redelijkheid worden aangenomen dat u S.(...) ook zou hebben opgedragen naar de situatie van uw familie te peilen en/of minstens aan uw oom te vragen of hij verder nieuws heeft bekomen aangaande uw ouders, broers en zussen. Indien u zich dan toch tot het Koerdische Centrum in Luik wendde met de bedoeling om contact te kunnen leggen met het thuisfront, dan kan opnieuw niet worden ingezien waarom S.(...) niet heeft gepolst naar de situatie van uw oom en van jullie gezin, aangezien hij wel degelijk contact heeft gehad met uw oom. Evenmin kan worden begrepen waarom u zelfs geen contactgegevens heeft uitgewisseld met uw oom (eventueel via S.(...)) alsook met S.(...) zelf, uw bron ter plekke. In de nota van uw raadsheer staat vermeld dat u inmiddels het contact met S.(...) bent verloren. Indien S.(...) de enige was die er tot nu toe in geslaagd was contact te leggen met uw familie in Dohuk, zelfs bij hen langs te gaan, getuigt het wel van een zeer grote laksheid van uwentwege dat jullie geen verdere afspraken hebben gemaakt om dat contact verder te zetten, en op die manier ook verder contact te houden met uw familie in Dohuk. Uw verklaringen bij de DVZ alsook de uitleg van uw raadsheer kan op dit vlak niet volstaan. Dat de huidige pandemie sociale contacten moeilijker maakt, betwist het CGVS geenszins, maar dit betekent niet dat er geen contact kan worden gezocht, hetzij met S.(...), hetzij rechtstreeks met uw familie in Dohuk, via de vele (digitale en telefonische) communicatiekanalen die momenteel voorhanden zijn. U wekt minstens de indruk dat u geen enkel moeite doet om het contact met uw familie (in Dohuk) te behouden en via hen op de hoogte te blijven van eventuele verwickelingen in de ontvoeringszaak van uw broer en/of de actuele verblijfplaats van uw ouders. Dit alles doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde asielmotieven.”*

De repliek in het verzoekschrift dat verzoekers oom verder zelf geen informatie aan S. heeft medege-deeld over zijn situatie, dat S. er ook niet naar heeft gevraagd omdat verzoeker niets meer aan hem heeft gevraagd behalve dan zijn oom terug te vinden, dat S. hem terloops een gunst heeft gedaan en

dat verzoeker zelf niets meer aan S. heeft gevraagd omdat hij dacht dat S. zijn oom echt niet zou terugvinden, is niet ernstig te noemen. Het kan niet dienen ter rechtvaardiging voor de grote laksheid in verzoekers hoofde ter zake om (i) geen verdere afspraken te maken met S. in geval van het vinden van zijn oom nu het net de bedoeling was om contact te kunnen leggen met het thuisfront en (ii) geen verdere afspraken te maken met S. om het contact met hem verder te zetten, en op die manier ook verder contact te houden met zijn familie in Dohuk.

Betreffende het document van het Rode Kruis - afdeling Tracing, betwist de Raad niet dat verzoeker mogelijk op weg naar Europa de andere gezinsleden is kwijtgespeeld, maar verder heeft dit element op zich geen uitstaans met zijn vluchtrelaas.

De commissaris-generaal stelt zich voorts terecht de vraag waarom verzoeker pas een tweede verzoek om internationale bescherming indiende eind november 2020 terwijl de thans voorgelegde stukken blijkbaar reeds eind september aan hem persoonlijk werden overhandigd door S. (AD CGVS, 2de VIB, stuk 5, map met documenten, nr. 5, mail van verzoekers raadsheer, p. 2). Door louter te stellen dat hij zijn asielaanvraag zo snel mogelijk heeft ingediend, biedt verzoeker hierop geen passend antwoord.

6.6. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekers eerste beschermingsverzoek niet enkel werd afgewezen omwille van het ontbreken van stavingstukken, zoals verzoeker tracht te laten uitschijnen.

Hij gaat immers geheel voorbij aan de argumentatie van de commissaris-generaal en de Raad die tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas concludeerden op basis van een geheel aan verschillende en uiteenlopende vaststellingen.

In hoofddorde werd in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek zowel door de commissaris-generaal als door de Raad uitgebreid vastgesteld dat verzoekers verklaringen en relaas elke geloofwaardigheid missen, gelet op de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties. Het ontbreken van stavingstukken was enkel een bijkomend motief.

Gelet op deze gedane vaststellingen over zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, laat staan hieraan kunnen verhelpen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6.7. Wat betreft de psychologische attesten, stelt de Raad vast dat deze onder meer melding maken van slapeloosheid, depressie en angst, ten gevolge van traumatische gebeurtenissen voorgevallen in het land van herkomst.

De Raad benadrukt dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de mentale gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke oorzaak ervan. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten van een geestelijk probleem veelal afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van een psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen geestelijke klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

Aldus kan uit de voorgelegde psychologisch attesten niet zomaar worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve (medische) bron van informatie. Bijgevolg meent de Raad dat aan voormelde psychologische attesten slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven en dat zulke attesten steeds moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met hooggeplaatste Koerden binnen de 'Parti'.

Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitend over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Uit dit attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten, te meer daar uit de psychologische attesten overigens blijkt dat er (ook) andere oorzaken zijn voor zijn mentale problemen, met name verzoekers scheiding van zijn familie in Turkije.

Dat verzoeker psychische problemen heeft, maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn mentale problemen. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoeker zijn mentale problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van zijn mentale problemen.

Waar in de psychologische attesten nog wordt benadrukt dat opvolging noodzakelijk is, verwijst de Raad naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker niet aantoon, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Iraakse overheden of hulpverleners hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

De twee medische attesten betreffen een cyste op verzoekers linker pols en hebben verder geen betrekking op zijn vluchtmotieven.

6.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Door verder louter te volharden in zijn vluchtrelaas en eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

Bijgevolg kan hem het voordeel van de twijfel krachtens artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet worden verleend.

6.9. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de beschikbare landeninformatie als de UNHCR-richtlijnen en uit de EASO Guidance note van januari 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk, gelegen in de KAR, moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 18 januari 2022 de beschikbare landen-informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis van de COI Focus *“Irak: Veiligheidssituatie”* van 24 november 2021 en het EASO COI Report *“Iraq: security situation”* van oktober 2020, besluit de verwerende partij dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017 en zet zij het volgende uiteen:

“Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische militieën omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratie Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij

deze acties te betreuen zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Dohuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Dohuk louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 137-138).

Volledigheidshalve stipt de commissaris-generaal nog terdege aan dat blijkens de beschikbare informatie het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is, maar ook via luchthavens die onder de controle staan van de Iraakse autoriteiten en vlot bereikbaar zijn.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen. De Franse en Zwitserse reisadviezen (stukken 4 en 5) die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift liggen in dezelfde lijn als de informatie die kan worden gelezen in de door de verwerende partij bijgebrachte inlichtingen. Bovendien zijn deze reisadviezen bestemd voor reislustige Fransen of Zwitsers en kunnen ze niet worden beschouwd als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de KAR nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dohuk voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Dohuk. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Met de psychologische attesten wordt verder niet op gefundeerde, objectieve wijze aangetoond dat verzoeker omwille van zijn psychologische problematiek niet in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en dat zijn geestestoestand tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld leidt dat hij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.10. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

6.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

6.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES